

สารบัญ

คำนำ

13

บทนำ

23

ภาค 1

เริ่มด้วยสุขภาพดี

35

ภาค 2

อย่าหยุดยั้งกระทั่งมรณา

109

บทส่งท้าย

171

คำขอขอบคุณ

189

เกี่ยวกับผู้เขียน

192

เกี่ยวกับผู้แปล

194

รู้จักกับซอลท์

196

บทนำ

เว็บสเตอร์ถูกครอบงำด้วยความตายยิ่ง
แลเห็นห้วงกะโหลกอยู่ใต้ผิวหนัง
สัตว์ไร้ทรวงอกอยู่ใต้พื้นดิน
เอนหลังพร้อมเสยะี่ยมอย่างไร้ริมฝีปาก
— ที.เอส. เอเลียต “เสียงกระซิบแห่งอมตะ”

ผมพลิกภาพซีทีสแกนดู ผลการวินิจฉัยนั้นชัดเจน ปอดเป็นปื้นด้วย
เนื้ออกนั้บไม่ถ่วง กระดูกสันหลังผิดรูป พุ้ดับหายไปทั้งยวง มะเร็งแพร่
ไปเป็นวงกว้าง ผมเป็นประสาทศัลยแพทย์ประจำบ้านที่กำลังเรียนแพทย์
เฉพาะทางปีสุดท้าย ตลอด 6 ปีที่ผ่านมา ผมเคยดูภาพสแกนแบบนี้มา
มากมาย เพื่อมองหาโอกาสรักษาที่จะทำประโยชน์ให้ผู้ป่วยได้ แต่ผล
การสแกนนี้ต่างออกไป เพราะมันเป็นของผมเอง

ผมไม่ได้อยู่ในห้องฉายรังสีโดยสวมชุดแพทย์และเสื้อกาวน์สีขาว
ผมอยู่ในชุดผู้ป่วย มีสายโยงติดกับเสาน้ำเกลือ กำลังใช้คอมพิวเตอร์ที่
พยาบาลทิ้งไว้ให้ในห้องพักรักษาของโรงพยาบาล โดยมีลูซี่แพทย์อินเทิร์น
ผู้เป็นภรรยาของผมอยู่ข้างๆ ผมย้อนดูผลสแกนแต่ละแผ่นอีกครั้ง
แผ่นปอด แผ่นกระดูก แผ่นตับ ไ้ล่จากบนลงล่าง แล้วก็จากซ้ายไปขวา
จากหน้าไปหลัง เหมือนที่ผมได้รับการฝึกฝนมาให้ทำเช่นนั้น ราวกับผม

เมื่อลมหายใจกลายเป็นอากาศ

อาจค้นพบบางสิ่งที่จะเปลี่ยนแปลงผลการวินิจฉัยได้กระนั้น

เรานอนอยู่ด้วยกันบนเตียงในโรงพยาบาล

ลูซี่พูดเบาๆ รวากับกำลังอ่านบท “คุณคิดว่าเป็นไปได้ไหมที่จะเป็นอะไรอื่น”

“ไม่” ผมตอบ

เราอดกันแน่นเหมือนคู่รักหนุ่มสาว ในปีที่ผ่านมาเราทั้งคู่ต่างสงสัย ทว่าปฏิเสธที่จะเชื่อหรือกระทั่งพูดคุยกันในเรื่องที่ว่ามะเร็งกำลังก่อตัวภายในร่างผม

ราว 6 เดือนก่อน ผมเริ่มน้ำหนักลดและมีอาการปวดหลังอย่างร้ายกาจ เมื่อผมแต่งตัวในตอนเช้า รูเข็มขัดของผมเลื่อนถอยมา 1 รู แล้วก็กลายเป็น 2 รู ผมไปหาแพทย์ผู้ดูแลเบื้องต้นประจำตัวผม ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียนเก่าที่สแตนฟอร์ด น้องชายของเธอเสียชีวิตกะทันหัน ขณะยังเป็นประสาทศัลยแพทย์ประจำบ้านหลังละเลยสัญญาณการติดเชื้อร้ายแรง ดังนั้นที่ผ่านมาเธอจึงตรวจผมอย่างใส่ใจประหนึ่งแม่ดูแลลูก แต่เมื่อผมไปถึง ผมพบแพทย์อีกคนหนึ่งในห้องทำงานของเธอ เพื่อนร่วมชั้นของผมลาลอลอด

ผมอยู่ในชุดผู้ป่วยผ้าบางๆ สีน้ำเงิน เล่าอาการให้เธอฟังขณะอยู่บนเตียงตรวจโรคอันเย็นเฉียบ “แน่นอน” ผมบอก “ถ้านี่เป็นคำถามทดสอบใบประกอบโรคศิลป์ ชายวัย 35 ปีที่มีอาการน้ำหนักลดและปวดหลังฉับพลันอย่างอธิบายไม่ได้ คำตอบที่เห็นได้ชัดคือมะเร็ง แต่บางทีผมอาจแค่ทำงานหนัก ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน ผมอยากตรวจเอ็มอาร์ไอให้แน่ใจ”

“ฉันคิดว่าเราควรจะทำเอกซเรย์ก่อน” เธอว่า เอ็มอาร์ไอสำหรับอาการปวดหลังนั้นราคาแพง และในช่วงหลังมานี้ เรื่องใหญ่ระดับชาติคือต้องเน้นลดค่าใช้จ่ายสำหรับการสแกนที่ไม่จำเป็น แต่คุณค่าของการสแกนขึ้นอยู่กับสิ่งที่เราต้องการตรวจหา ส่วนใหญ่แล้วเอกซเรย์ไม่ค่อยมีประโยชน์หากต้องการตรวจมะเร็ง แต่กระนั้นสำหรับแพทย์จำนวนมาก ถือเป็นเรื่อง

บทนำ

“ไม่ถูกหลักการเท่าไรที่จะสั่งตรวจเอ็มอาร์ไอในกระบวนการขั้นต้นแบบนี้ เธอพูดต่อว่า “เอกซเรย์อาจไม่ละเอียดมากพอ แต่ดีกว่าถ้าจะเริ่มจากตรงนั้น”

“ถ้าเราทำเอกซเรย์แบบงอและเหยียดล่ะครับ บางทีผลวินิจฉัยที่เข้าตำหนอยอาจเป็นภาวะกระดูกสันหลังเคลื่อนโดยที่มีการหักของกระดูกก็ได้ล่ะครับ”

จากภาพสะท้อนบนผนังกระจก ผมเห็นเลยว่าเธอกำลังกุกกิลหาข้อมูลอยู่

“เป็นอาการกระดูกสันหลังแตกร้าที่พบได้ในคนราว 5 เปอร์เซ็นต์ และมักจะทำให้เกิดอาการปวดหลังในคนหนุ่มสาวล่ะครับ”

“โอเค ถ้าอย่างนั้นฉันจะสั่งตรวจแบบนั้นแล้วกันล่ะ”

“ขอบคุณครับ” ผมพูด

เหตุใดยามใส่เสื้อกาวน์ศัลยแพทย์ผมจึงมีอำนาจมากมาย แต่ช่างจำยอมเหลือเกินเมื่ออยู่ในชุดคนไข้ล่ะหรือครับ ความจริงก็คือผมรู้เรื่องอาการปวดหลังมากกว่าเธอ ครึ่งหนึ่งของช่วงเวลาที่ผมร่ำเรียนในฐานะประสาทศัลยแพทย์เกี่ยวข้องกับความผิดปกติของกระดูกสันหลัง แต่บางทีอาการกระดูกสันหลังเคลื่อนอาจเป็นไปได้มากกว่าก็ได้ มันส่งผลต่อคนหนุ่มสาวในอัตราส่วนสูงทีเดียว ส่วนมะเร็งกระดูกสันหลังในช่วงวัยสามสิบกว่าล่ะหรือ โอกาสที่จะเกิดขึ้นอาจไม่เกินหนึ่งในหมื่น ต่อให้พบได้บ่อยกว่านั้นร้อยละก็ยังน้อยกว่ากระดูกสันหลังเคลื่อนอยู่ดี บางทีผมอาจจะตื่นตระหนกเกินไปก็ได้

ผลเอกซเรย์ดูปกติดี เราสันนิษฐานว่าอาการเป็นผลมาจากการทำงานหนักและร่างกายที่เริ่มเสื่อมไปตามวัย เรานัดหมายเพื่อติดตามอาการ เสร็จแล้วผมก็กลับไปดูแลผู้ป่วยรายสุดท้ายของวัน หน้าหนักของผมไม่ลดเร็วเท่าเดิม อาการปวดหลังเริ่มทานทนได้ การกินยาไอบูโพรเฟน (ibuprofen) ในปริมาณที่พอดีช่วยให้ผมผ่านแต่ละวันไปได้ และอย่างไร

เมื่อลมหายใจกลายเป็นอากาศ

เสีย คือนวันที่ผมจะต้องทำงานหนักหนึ่งวันละ 14 ชั่วโมง ก็เหลืออีกไม่นานแล้ว การเดินทางของผมจากนักศึกษาแพทย์ไปเป็นอาจารย์ด้านประสาทศัลยศาสตร์กำลังจะสิ้นสุดลง หลังสำเร็จมา 10 ปี ผมตั้งใจจะมุ่งมั่นต่ออีก 15 เดือนจนกว่าจะหมดวาระในฐานะแพทย์ประจำบ้าน ผมได้รับความนับถือจากรุ่นพี่ ได้รางวัลอันทรงเกียรติระดับชาติ และได้รับเสนองานจากมหาวิทยาลัยใหญ่ๆ หลายแห่ง อาจารย์ที่ปรึกษาที่สแตนฟอร์ดเพิ่งนั่งจับเข่าคุยกับผมว่า “พอล ผมคิดว่าคุณจะเป็นตัวเลือกหมายเลขหนึ่งไม่ว่าคุณจะทำหน้าที่ไหน แต่อยากให้คุณรู้ไว้ว่าเรากำลังจะเริ่มหาคนอย่างคุณมาประจำอยู่ที่คณะแห่งนี้ แน่ใจว่ายังไม่รับประกันแน่ชัดหรอก แต่ผมอยากให้คุณลองพิจารณาดู”

ในวัย 36 ปีผมมาถึงยอดเขาแล้ว ผมเห็นดินแดนแห่งพันธสัญญาจากกิเลอาดถึงเยรีโคไปจนถึงทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ผมเห็นเรือคาตามารันล่องแก่งบนผืนทะเลแห่งนั้น ซึ่งผมกับลูซี่และลูกๆ ที่เราคงจะมีจะเล่นเรือออกไปในวันหยุดสุดสัปดาห์ ผมเห็นภาพว่าอาการปวดหลังจะบรรเทาเมื่อตารางงานผ่อนลงและผมเริ่มจัดการกับชีวิตได้ดีขึ้น ผมเห็นได้เลยว่าในท้ายที่สุดตัวเองจะกลายเป็นสามีในแบบที่ผมเคยสัญญาไว้

แล้วอีกไม่กี่สัปดาห์ถัดมาผมก็เริ่มมีอาการเจ็บหน้าอกรุนแรง ผมไปกระทบกับอะไรตอนทำงานหรือเปล่านั้นก็โคร่งราวด้วยเหตุอะไรสักอย่างใหม่ บางคืนผมก็ตื่นขึ้นมาพร้อมผ้าปูที่นอนเปียกชุ่มและเหงื่อหยดตึง น้ำหนักของผมเริ่มลดลงอีก คราวนี้ลดฮวบกว่าเก่าจาก 175 ปอนด์เหลือ 145 ปอนด์ ผมเริ่มมีอาการไอต่อเนื่อง แทบไม่ต้องสงสัยอีกแล้ว บ่ายวันเสาร์หนึ่งลูซี่กับผมนอนแอบแดดอยู่ที่สวนโดโลเรสในซานฟรานซิสโกขณะรอไปเจอน้องสาวของเธอ ลูซี่เหลือบมองหน้าจอโทรศัพท์ของผม ซึ่งกำลังแสดงผลสืบค้นฐานข้อมูลทางการแพทย์ว่า “ความถี่ของมะเร็งในคนวัย 30-40 ปี”

บทนำ

“อะไรนี่” เธอว่า “ฉันไม่รู้เลยว่าคุณกังวลเรื่องนี้ขนาดนี้”
ผมไม่ตอบ ผมไม่รู้จะพูดอะไร

“คุณอยากเล่าให้ฉันฟังไหม” เธอถาม

เธอรู้สึกแย่มากเพราะก่อนหน้านี้เธอก็เคยกังวลเรื่องนี้เช่นกัน เธอรู้สึกแย่มากเพราะผมไม่เคยคุยกับเธอเรื่องนี้เลย เธอรู้สึกแย่มากเพราะชีวิตที่ผมสัญญา
กับเธอไว้เป็นแบบหนึ่ง แต่ผมกลับมอบชีวิตอีกแบบให้กับเธอ

“ได้โปรดบอกฉันว่าทำไมคุณถึงไม่ปรับทุกข์กับฉัน” เธอถาม

ผมปิดโทรศัพท์ “ไปหาไอศกรีมกินกันเถอะ” ผมพูด

เราวางแผนลาหยุดในสัปดาห์ถัดมาเพื่อไปเยี่ยมเพื่อนเก่าสมัยเรียนใน
นิวยอร์ก บางทีหากได้นอนเต็มอิ่มสักคืนและได้ดื่มค็อกเทลแก้วสองแก้ว
อาจช่วยให้เราเชื่อมโยงกันได้อีกครั้ง และลดแรงกดดันมหาศาลในชีวิต
แต่งงานของเราได้

แต่ลูซี่มีแผนอื่น “ฉันไม่ไปนิวยอร์กกับคุณนะ” เธอประกาศไม่กี่วัน
ก่อนการเดินทาง เธอจะไปอยู่ที่อื่นสัก 1 สัปดาห์ เธออยากใช้เวลา
พิจารณาสถานะการแต่งงานของเรา เธอพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ซึ่งยิ่ง
ทำให้ผมวิงเวียนมากขึ้นอีก

“อะไรนะ” ผมว่า “ไม่เอา”

“ฉันรักคุณมาก นั่นคือเหตุผลที่ทำให้ทุกอย่างช่างสับสน” เธอพูด
“แต่ฉันคิดว่าเราอาจต้องการบางสิ่งที่แตกต่างกันในความสัมพันธ์ของเรา
ฉันรู้สึกเหมือนเราเชื่อมโยงกันแค่ครึ่งเดียว ฉันไม่อยากจะรับรู้เรื่องความกังวล
ของคุณเพราะความบังเอิญ เวลาฉันบอกคุณว่าฉันรู้สึกโดดเดี่ยว คุณดูจะ
ไม่คิดว่านั้นเป็นปัญหา ฉันคงต้องทำอะไรสักอย่างที่ต่างไปจากเดิม”

“เดี๋ยวอะไรๆ ก็จะได้เอง” ผมว่า “เป็นเพราะเรื่องเรียนแพทย์เท่านั้น
แหละ”

เมื่อลมหายใจกลายเป็นอากาศ

อะไรๆ แยกขนาดนั้นเลยหรือ การเรียนประสาทศัลยศาสตร์นั้น เป็นหนึ่งในสาขาเฉพาะทางที่โหดและต้องทุ่มเทหนักหน่วงที่สุด แน่แน่นอนว่ามันย่อมก่อความเครียดในชีวิตแต่งงานของเรา มีหลายต่อหลายคืนที่ผมกลับจากทำงานดึกหลังลูซี่เข้านอนไปแล้ว ผมล้มตัวพังกาบที่พื้นห้องนั่งเล่น หมดเรียวแรง และมีหลายต่อหลายเช้าที่ผมออกไปทำงานตั้งแต่ยังมีดกก่อนที่เธอจะตื่น แต่ต่อนี้งานของเรากำลังรุ่งเรื่องถึงขีดสุด มหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ต้องการตัวเรา ทั้งผมในสาขาประสาทศัลยศาสตร์ และลูซี่ในสาขาอายุรศาสตร์ เราฝ่าฟันและรอดพ้นช่วงเวลายากลำบากที่สุดในการเดินทางของเรามาแล้ว เราไม่ได้ถกเถียงเรื่องนี้กันมานานับ 10 ครั้งหรือหกหรือ เธอไม่รู้หรือหกหรือว่าเธอหยิบยกเรื่องนี้ขึ้นมาในช่วงจังหวะที่ย่ำแย่สุดๆ เธอไม่เห็นหรือหกหรือว่าผมเหลือเวลาเรียนเฉพาะทางอีกเพียงปีเดียว ไม่เห็นหรือหกหรือว่าผมรักเธอ และเราใกล้จะได้มีชีวิตร่วมกันในแบบที่เราต้องการเสมอมาอยู่รอมร่อแล้ว

“ถ้าเป็นแค่เรื่องเรียน ฉันรับมือได้” เธอว่า “เรามากันไกลถึงขนาดนี้แล้ว แต่ปัญหาก็คือ ถ้าหากว่ามันไม่ใช่แค่เรื่องเรียนแพทย์เฉพาะทางละ คุณคิดจริงๆ หรือว่าอะไรๆ จะดีขึ้นถ้าคุณได้เป็นศัลยแพทย์ประจำโรงพยาบาลแล้ว”

เพื่อให้มีทางเลือกมากขึ้น ผมเสนอจะยกเลิกการเดินทาง แล้วไปพบกับที่ปรึกษาเรื่องชีวิตคู่ตามที่ลูซี่เคยแนะนำไว้เมื่อหลายเดือนก่อน แต่เธอยืนยันว่าต้องการเวลาอยู่ตามลำพัง ณ จุดนั้นความสับสนยิ่งลุกลามจนใกล้จะถึงขีดสุด ก็ได้ ผมบอก หากเธอตัดสินใจจะไป ผมคิดว่าความสัมพันธ์ของเราคงสิ้นสุด หากปรากฏว่าผมเป็นมะเร็ง ผมจะไม่บอกเธอ เธอจะได้เป็นอิสระที่จะมีชีวิตตามที่เธอเลือก

ก่อนไปนิวยอร์กผมแอบนัดแพทย์เพื่อตรวจคัดกรองมะเร็งบางชนิดที่พบได้บ่อยในคนหนุ่มสาว (มะเร็งอัณฑะหรือ ไม่ใช่ มะเร็งผิวหนังหรือ ไม่ใช่ มะเร็งเม็ดเลือดขาวหรือ ไม่ใช่เลย) งานด้านประสาทศัลยศาสตร์

บทนำ

ยุ่งเหยิงเหมือนเช่นเคย คืบวันพฤหัสบดีเคลื่อนผ่านสู่เช้าวันศุกร์ขณะที่ผมติดอยู่ในห้องผ่าตัดนาน 36 ชั่วโมงต่อเนื่องพร้อมกับบรรดาผู้ป่วยที่อาการซับซ้อนอย่างยิ่ง ทั้งหลอดเลือดโป่งพอง การผ่าตัดบายพาสเส้นเลือดในสมอง โรคหลอดเลือดสมองผิดปกติ ผมสูญหายใจอย่างชอบคุณเจียบๆ เมื่อแพทย์ประจำโรงพยาบาลเข้ามา ทำให้ผมมีเวลาเอนหลังฟังกำแพงสักครู่ หากผมจะหาเวลาไปเอกซเรย์ทรวงอกก็คงต้องเป็นระหว่างทางที่ผมออกจากโรงพยาบาลและตรงกลับบ้านก่อนมุ่งหน้าไปสนามบิน ผมคิดว่าไม่ว่าจะเป็นหรือไม่เป็นมะเร็ง ก็ไม่มีเหตุผลให้ผมยกเลิกการเดินทางเพราะถ้าเป็น นี่ย่อมเป็นโอกาสสุดท้ายที่ผมจะได้พบกับเพื่อน

ผมรีบกลับบ้านไปเอากระเป๋า ลูกพี่ขับรถพาผมไปสนามบินและบอกผมว่าเชนัดเราเข้าบัพัตชีวิตคู่แล้ว

จากประตูขึ้นเครื่อง ผมส่งข้อความหาเธอ “ผมอยากให้คุณอยู่ที่นี้ด้วย”

ไม่กี่นาทีต่อมา มีข้อความตอบกลับ “ฉันรักคุณ ฉันจะรออยู่ที่นี้ตอนคุณกลับมา”

หลังของผมเกร็งแข็งอย่างเลวร้ายระหว่างบิน เมื่อผมไปถึงสถานีแกรนด์เซ็นทรัลเพื่อจับรถไฟไปยังบ้านเพื่อนที่อยู่นอกเมือง ความเจ็บปวดก็แล่นเป็นริ้วไปทั่วร่างกายของผม ในช่วง 2-3 เดือนที่ผ่านมา ผมมีอาการปวดเกร็งที่หลังรุนแรงต่างกันไป จากปวดนิดหน่อยจนสามารถเพิกเฉยกับมันได้ ปวดถึงขั้นต้องหยุดพูดเพื่อกัดฟัน จนถึงปวดรุนแรงขนาดที่ผมต้องลงไปนอนขดบนพื้นแล้วกรีดร้องออกมา ทว่าความปวดหนนี้อยู่ในระดับสูงสุด ผมล้มตัวนอนลงบนม้านั่งแข็งๆ ในพื้นที่สำหรับนั่งรอ รู้สึกว่ากล้ามเนื้อหลังบิดเบี้ยว ผมหายใจควบคุมความเจ็บปวดซึ่งโอบุโพรเฟนช่วยอะไรไม่ได้เลย พร้อมกับนึกชื่อกล้ามเนื้อแต่ละมัดขณะที่มันกระตุกเกร็งเพื่อกลั่นน้ำตา อีเรกเตอร์สไปนี รอมบอยด์ ลาทิสซิมัส ฟิริฟอร์มิส...

พนักงานรักษาความปลอดภัยเดินเข้ามาหา “คุณครับ คุณนอน

เมื่อลมหายใจกลายเป็นอากาศ

ตรงนี้ได้”

“ผมขอโทษ” ผมพูด พยายามเปล่งคำพูดออกมา “ปวด...หลัง...
มาก”

“แต่คุณนอนตรงนี้ได้”

ผมขอโทษ แต่ผมกำลังจะตายเพราะมะเร็ง

ถ้อยคำเหล่านั้นค้างคาอยู่ที่ปลายลิ้น แต่หากไม่ได้เป็นอย่างนั้น
เล่า บางทีนี่อาจเป็นอาการที่เกิดกับคนปวดหลังทั่วไปก็ได้ ผมรู้เรื่อง
อาการปวดหลังเยอะ รู้ถึงกายวิภาคของมัน สรีระของมัน รู้ถึงคำต่างๆ ที่
ผู้ป่วยใช้บรรยายอาการเจ็บปวดแบบต่างๆ แต่ผมไม่เคยรู้ว่ามันรู้สึก
อย่างไร บางทีนี่อาจเป็นความเจ็บปวดพวกนั้น บางทีนะ หรือไม่บางทีผม
อาจไม่อยากเอ่ยสิ่งที่เป็นลางร้าย บางทีผมแค่ไม่อยากพูดคำว่ามะเร็ง
ออกมา

ผมดึงตัวเองขึ้นแล้วโซซัดโซเซไปที่ซานซาลา

เวลาล่วงเข้าบ่ายแก่ๆ แล้วตอนที่ผมไปถึงบ้านเพื่อนที่โคลด์สปริง
ซึ่งอยู่บริเวณแม่น้ำฮัดสัน ห่างออกไป 50 ไมล์ทางเหนือของแมนแฮตตัน
เพื่อนสนิทสืบทอดความรู้จักกันมาหลายปีเข้ามาทักทาย การต้อนรับรื่นเริง
นั้นผสานไปกับเสียงเจี๊ยวจ๊าวของเด็กๆ ที่กำลังมีความสุข หลังกอด
ทักทายกันแล้ว พายุเยียบเย็นมีดดำก็พัดเข้ามาหาผม

“ลูซี่ไม่มาเหรอ”

“มีงานด่วนนะ” ผมตอบ “นาที่สุดท้ายเลย”

“โฮ่ แย่จัง!”

“จะว่าอะไรไหมถ้าผมขอตัวเอากะเป๋ไปเก็บและพักผ่อนหน่อย”

ผมหวังไว้ว่าจะได้นอนหลับ พัก และผ่อนคลายอย่างเต็มที่ในช่วง
2-3 วันที่ได้อยู่นอกห้องผ่าตัด พวดสั้นๆ ก็คือได้ลิ้มรสชีวิตปกติธรรมดา
ซึ่งอาจทำให้อาการอ่อนล้าและปวดหลังกลับสู่ระดับปวดเกร็งปกติ แต่หลัง
ผ่านไปวันสองวัน ก็เห็นได้ชัดว่ามันไม่บรรเทาเลย

บทนำ

ผมนอนจนเลยเวลามื้อเช้า ก่อนจะเดินงุ่มง่ามลงมายังโต๊ะอาหาร กลางวันเพื่อจ้องมองจานสตูกาซซุเลเพียบแปล้และชาบูซึ่งผมกินไม่ลงสักอย่าง เมื่อถึงมือเย็น ผมหมดแรง พร้อมเข้านอนอีกครั้ง บางครั้งผมอ่านหนังสือให้เด็ก ๆ ฟัง แต่ส่วนใหญ่พวกเด็กจะวิ่งเล่นไปรอบ ๆ ตัวผม กระโดดโลดเต้นและร้องตะโกน (“เด็ก ๆ ป้าว่าลุงพอต้องการพักนะ ทำไมไม่ไปเล่นกันตรงโน้นล่ะ”) ผมนึกถึงวันเวลาที่ไปเป็นพี่เลี้ยงในค่ายฤดูร้อนเมื่อราว 15 ปีก่อน ผมนั่งอยู่ริมฝั่งทะเลสาบในแคลิฟอร์เนียเหนือกับกลุ่มเด็ก ๆ ที่ร่าเริงและใช้ผมเป็นเครื่องกั้นในเกมชิงธงอันซับซ้อน ขณะที่ผมอ่านหนังสือเรื่อง *Death and Philosophy* ผมเคยหัวเราะให้กับช่วงเวลาอันไม่เข้ากันเอาเสียเลยอย่างตอนนั้น เด็กหนุ่มวัย 20 ปีนั่งอยู่ท่ามกลางต้นไม้ ทะเลสาบ ภูเขาแสนงาม มีเสียงนกร้องผสานไปกับเสียงเร่รินของเด็ก ๆ วัย 4 ขวบ จมูกของเด็กหนุ่มฝังจมอยู่ในหนังสือเล่มเล็ก ๆ ที่ว่าด้วยความตาย ทว่ามาถึงตอนนี้ ในห้วงขณะนี้ ผมรู้สึกได้ถึงโลกคู่ขนาน เปลี่ยนจากทะเลสาบทาโฮเป็นแม่น้ำฮัดสัน เด็ก ๆ ไม่ใช่ลูกของคนแปลกหน้า แต่เป็นลูกของเพื่อนผมเอง และแทนที่จะเป็นหนังสือเกี่ยวกับความตายที่ตัดขาดผมออกจากบรรยากาศอันมีชีวิตชีวาที่รายล้อมอยู่ กลับเป็นร่างกายของผมเองที่กำลังจะตาย

ในคืนที่สาม ผมคุยกับไมก์ผู้เป็นเจ้าของบ้าน ผมบอกเขาว่าผมคงต้องเปลี่ยนแผนการท่องเที่ยวให้สั้นลงและจะกลับบ้านในวันรุ่งขึ้น

“นายดูไม่ค่อยสนุกเลย” เขาว่า “ทุกอย่างเรียบร้อยดีไหม”

“เรามาตั้งต้ามวิสกี้กันหน่อยดีไหม” ผมว่า

เมื่ออยู่หน้าเตาผิง ผมพูดว่า “ไมก์ ฉันคิดว่าฉันเป็นมะเร็ง แล้วไม่ใช่ชนิดที่รับมือง่ายด้วย”

นั่นเป็นครั้งแรกที่ผมพูดออกมาดัง ๆ

“โอเค” เขาว่า “นี่ไม่ใช่เรื่องอำเล่นอะไรใช่ไหม”

“ไม่ใช่”

เมื่อลมหายใจกลายเป็นอากาศ

เขาชะงักไป “ฉันไม่รู้จะพูดอะไรจริงๆ”

“เอาละ ฉันว่าอย่างแรกฉันควรจะบอกว่าฉันยังไม่รู้ข้อเท็จจริงที่แน่ชัดว่าฉันเป็นมะเร็งหรือเปล่า ฉันแค่มั่นใจอย่างนั้น อาการหลายอย่างบ่งชี้แบบนี้ ฉันจะกลับบ้านพรุ่งนี้เพื่อหาคำตอบให้ชัดเจน ฉันหวังว่าตัวเองจะคาดผิด”

ไมก์เสนอจะส่งกระเป๋าของผมตามกลับไปทางไปรษณีย์ ผมจะได้ไม่ต้องแบกมันไปด้วย เขาขับรถพาผมไปสนามบินในเช้าวันรุ่งขึ้น แล้วอีก 6 ชั่วโมงถัดมา ผมก็ร่อนลงที่ซานฟรานซิสโก โทรศัพท์ของผมดังขึ้นเมื่อก้าวออกจากเครื่องบิน แพทย์ผู้ดูแลเบื้องต้นประจำตัวผมโทรมาแจ้งผลเอกซเรย์ทรวงอก ปอดของผมแทนที่จะหดกลับดูพราวเลื่อนราวกับรูรับแสงของกล้องเปิดทิ้งไว้นานเกินไป เธอบอกว่าเธอไม่แน่ใจกว่านั้นแปลว่าอะไร

เธอน่าจะรู้ว่ามันแปลว่าอะไร

ผมรู้

ลูซี่มารับผมจากสนามบิน แต่ผมรอจนกระทั่งเราถึงบ้านจึงค่อยบอกเธอ เรานั่งบนม้านั่ง และเมื่อผมบอกเธอ เธอรู้อยู่แล้ว เธอชอบศีรษะกับไหล่ของผม แล้วระยะห่างระหว่างเราก็หายไป

“ผมต้องการคุณ” ผมกระซิบ

“ฉันจะไม่มีวันจากคุณไป” เธอพูด

ผมโทรหาเพื่อนสนิท หนึ่งในประสาทศัลยแพทย์ประจำโรงพยาบาล และขอให้เขารับผมเป็นผู้ป่วยในโรงพยาบาล

ผมรับสายรัดแขนพลาสติกที่ผู้ป่วยใส่ และสวมมันไว้บนชุดผู้ป่วยสีฟ้าของโรงพยาบาลที่ผมคุ้นเคยดี แล้วเดินผ่านนางพยาบาลที่ผมรู้จักชื่อไปยังห้องหนึ่ง เป็นห้องเดียวกับที่ผมเคยพบเห็นผู้ป่วยมาแล้วหลายร้อยคนตลอดช่วงเวลาหลายปี ในห้องนี้ผมเคยนั่งอยู่กับผู้ป่วย และอธิบายการวินิจฉัยขั้นสุดท้าย รวมถึงการผ่าตัดอันซับซ้อน ในห้องนี้ผมเคยแสดง

บทนำ

ความยินดีกับผู้ป่วยที่รักษาโรคหาย และได้เห็นความสุขของพวกเขา
หวนคืนมาสู่ชีวิต ในห้องนี้ผมเคยประกาศการตายของผู้ป่วย ผมเคยนั่ง
อยู่ที่เก้าอี้ ล้างมือในอ่าง เขียนคำอธิบายบนกระดาน เปลี่ยนปฏิทิน ผม
เคยแม้กระทั่งนีกอยากเอนกายนอนบนเตียงและหลับไปในห้วงเวลาที่
เหน็ดเหนื่อยถึงขีดสุด มาบัดนี้ผมนอนอยู่ที่นั่น ลืมตาตื่นเต็มที

พยาบาลสาวคนหนึ่งซึ่งผมไม่เคยเห็นโผล่หน้าเข้ามา

“อีกประเดี๋ยวแพทย์จะมาตรวจนะคะ”

และพร้อมกับถ้อยคำนั้น อนาคตที่ผมเคยวาดหวังไว้ อนาคตที่
กำลังจะเกิดขึ้น หลายทศวรรษแห่งความมูมามะท่มเท ได้ระเหยหายไป
หมดสิ้น